

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Corectura: Issabela Cotelin
Coperta: Sasha Segal

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SARCA, MIHAI

Dincolo de stele / Mihai Sarca. - București : Siono Editura, 2024

ISBN 978-630-6509-63-8

821.135.1

MIHAI SARCA

DINGOU

DE STELE

SIONO
EDITURA

București 2024

I. ACADEMIA

Casylian observă privirile pătrunzătoare ale celor din consiliu, care așteptau cu nerăbdare ca acesta să își spună povestea ce l-a adus aici, în fața lor, privindu-i la rândul lui suspicios pe fiecare dintre ei pe rând, începând cu senatorii care se aflau în stânga generalului Ayllson, care avea o privire destul de îngrijorată, știind că nu ar fi putut să facă absolut nimic pentru tânărul căpitan din fața lui, aflat fără să vrea într-o situație care nu i-ar fi trecut nici prin gând cu ceva timp în urmă.

Îl cunoștea destul de puțin și, chiar dacă nu voia să arate în sinea lui, simțea un sentiment de respect și admirație pentru acest tânăr pentru care prietenul său, Haamid, a riscat totul, având o încredere deplină în el și în deciziile acestuia, care în cele din urmă l-au adus aici, în fața acestui consiliu, dacă putea să îi spună așa, fiind mai mult o reuniune de urgență care avea să decidă în secret viitorul acestuia.

Atât demnitarii senatoriali, cât și cei din conducerea Flotei, în urma celor întâmpate, au hotărât, înainte ca acesta să poată răspundă în fața lor, condamnarea lui pentru trădare și exilul în deșertul Vorgunilor, de unde nimeni nu se mai întorcea. Doar datorită lui, la insistența consilierului Vac și a căpitanului Haamid, a reușit cu mari eforturi ca această „judecată” să aibă loc în mare secret,

riscând destul de mult în fața celor care așteptau o mică greșeală din partea lui. Ar fi vrut ca toate acestea să nu se fi întâmplat. Dar acum iată-l aici, alături de puținii oameni în care putea avea încredere, privindu-l pe tânărul căpitan, dregându-și vocea și spunând:

– Domnilor, pentru a avea un răspuns la întrebările dumneavoastră, o să vă spun povestea unui copil, care începe cu mulți ani în urmă, al cărui drum îl știu mai bine ca oricine din această încăpere. Un visător. Ca oricare altul. Fascinat de istoria celor întâmplate înaintea lui și, mai ales, atras de poveștile susurate pe ici, colo, despre golondurieni, pe care orice copil visa ca într-o zi să îi întâlnească.

Era o zi ca oricare alta, dar nu și pentru acest băiat al cărui drum avea să se schimbe odată cu vederea unui simplu documentar, în care se vorbea de ziua primului contact cu acești giganți, care a avut loc cu mai bine de cinci sute de ani în urmă, scriindu-se istorie, ca una dintre cele mai mari descoperiri din univers atât pentru ei, cât și pentru omenire. Cu toate cele ce urmau din acea zi și până în prezent, cu teama și dificultățile ce au urmat, chiar dacă în timp s-a încercat pe căi diplomatice să se ajungă la un statut de cooperare, relațiile au stagnat pentru amândouă părțile.

Studiindu-se parcă cu frică, neștiind ce să se aștepte unul din partea altuia, în multe privințe Golonduria era mult mai disponibilă pentru o cooperare de viitor, în care precizau că amândouă părțile aveau de câștigat, având nevoie una de alta în fața pericolelor pe care universul le ascundea, iscând un fel de euforie între pământenii care au luat-o ca pe o amenințare. În loc de bun augur, a avut exact efectul opus, răcind și mai mult relațiile deja fragile,

dar cu un efect benefic, de proporții asupra pământenilor, unde atât guvernele, cât și granițele au început rând pe rând să cadă, formând Alianța Pământenilor Uniți. Astfel lua naștere Senatul, din care făceau parte cei mai mari demnitari din toate colțurile Pământului. Nu mici au fost problemele la imediata formare a Flotei, între cei care până cu puțin timp în urmă erau dușmani.

Flota, o organizație militară unită, a avut un rapid succes, dezvoltând în cel mai scurt timp capacități colosale de răspundere la orice amenințare. Și asta datorită în mare parte oamenilor de știință, care pentru prima oară lucrau sub o unică emblemă, reluând un program interzis cu mult timp în urmă printr-un tratat internațional, acela de a continua ceea ce părea răspunsul la o adevărată revoluție în era energiei prin stabilizarea materiei roșii, care, printre altele, cu timp în urmă, a făcut posibilă transformarea unei idei ce va schimba percepția noastră asupra universului pentru totdeauna.

Marea descoperire, care va juca un rol important în evoluția progresului, se datora aproape în întregime inteligenței artificiale, căreia i se datora recunoștința asupra acestei materii, care putea fi controlată doar în cantități mari. După multe eșecuri, în care s-a încercat stabilizarea ei în cantități mici, fără succes. Ideea de a construi o platformă galactică aparținea în totalitate tot acestei inteligențe, căreia pe parcursul anilor i s-a dat frâu liber la dezvoltarea acestei practici futuriste, care pentru mulți era predestinată eșecului.

În decursul unei generații fu construit centrul de control, o uriașă platformă piramidală orbitând în jurul planetei care, la rândul ei, era înconjurată de alte zece mici structuri triunghiulare, având partea finală îndreptată una

spre cealaltă, formând un imens cerc, care, odată ce acele structuri erau alimentate de platformă cu energia materiei roșii, devenea luminos, emanând o fontă de energie cum nu s-a mai văzut, atrăgând orice obiect înșușit cu aceeași materie, care dispărea în acel fascicul luminos.

În scurt timp lua naștere primul portal, o formă cilindrică de proporții, unde cea mai mare parte era dedicată înmagazinării materiei, care, odată activată de codul său genetic cu platforma centrului de control, putea atrage orice obiect învăluit cu materie stabilizată de la distanțe galactice în doar câteva minute. Fu trimis în abisul universului, ca după mulți ani să ajungă într-un nou sistem solar, făcând ca pentru prima oară să fie posibil un salt galactic, care veni câteva zile mai târziu cu trimiterea unei sonde codate cu același cod ca al portalului. Sonda fu înghițită de energia platformei, ca după puțin timp să transmită un semnal clar din noul sistem, scriind astfel istorie.

Ceea ce urma avea să schimbe pentru totdeauna viitorul omenirii cu primul echipaj uman ce făcu saltul, ajungând în doar câteva minute la portalul care străbătuse universul în sute de ani. Imediat după aceea fu trimis al doilea portal pe aceeași rută, care ajunse acolo unde primul îl atrase, ca ulterior să își continue de unul singur drumul mai departe spre abisul galaxiilor, spre care în decursul anilor porniră alte câteva, ca, generații după, ele să deschidă o nouă rută cu un nou portal, în timp ce pe prima se ajunsese la cel de-al șaptelea, unde primii exploratori trimiși au descoperit Golunduria. O planetă prielnică vieții și despre care în primul moment s-a crezut ca fiind primitivă.

Surprinderea a fost una de proporții, la primul contact aflând de fapt că se tratează de o civilizație care, deși nu

voia să pară, era mai avansată tehnologic. La început erau atrași mai mult ca sigur de curiozitate. Discuțiile erau aproape la ordinea zilei, în timp ajungând să se țină de la distanță, astfel încât golundurienii, fără doar și poate, erau foarte misterioși.

Aveau un secret pe care oameni l-au înțeles greșit, chiar dacă au încercat de nenumărate ori să explice că acesta le aparține și e spre binele ambelor părți să rămână ascuns sub piatra tăcerii, unde erau tănuite cele mai sumbre secrete despre care nu voiau să vorbească, ca fiind un lucru sacru pentru ei, iar cei ce se încumetau chiar și să glumească despre acele lucruri erau pedepsiți groaznic. Casylian era fascinat încă de copil de poveștile care circulau despre acești uriași, imaginându-și ziua în care o să devină erou, aducând la lumină secretele acestora.

– Cred că am înțeles cu toții despre cine e vorba în această poveste, îl întrerupse Ayllson, care imediat fu muștrat aspru de privirea celor prezenți. Vă rog, continuați..., i se adresă imediat lui Casylian, care oftă, închizând ochii, fiind cuprins de amintiri și de unele decizii care l-au adus aici, în fața celor care aveau să îi pecetluiască soarta.

Un zâmbet îi apărui pe față de parcă era ieri, așteptând în fața porților la Academia Flotei ca acestea să se deschidă, urmând un curs de cincisprezece zile intense în care niciunul dintre cei prezenți nu știa cu adevărat la ce să se aștepte. Deși ar fi trebuit să fie una dintre cele mai fericite zile pentru el, își amintea cu tristețe că fusese începutul sfârșitului relației dintre el și tatăl său, care ar fi vrut să apuce drumul deja pregătit de el pentru a face parte din demnitarul Senatului.

Tatăl său avea un nume greu, fiind unul care se trăgea

din prima generație de senatori și mai ales din casa Hegidienilor, a celor care cândva, în timpurile străvechi, făceau parte din familiile regale de altădată, care acum erau atât de puține încât se puteau număra pe degetele de la o mână. Era un om nemilos, care niciodată nu se uita în spate cu părere de rău, chiar dacă de multe ori oamenii sufereau din cauza lui, ceea ce îl făcu pe Casylian în decursul anilor să își schimbe total părerea despre politică, nevrând sub niciun fel să facă parte din liga celor ce hotărau soarta altora.

În ziua maturității, „bătrânul”, cum îi mai spunea uneori tatălui său, pregăti în sala pentru petreceri o serbare de pomină pentru Casylian, care a rămas în mare parte dezamăgit din cauza invitațiilor. Aceștia aproape în totalitate făcând parte din așa-ziii mari demnitari ai Senatului, pe care Casylian îi vedea ca niște împăiați, jucând un rol fals, plini de zâmbete și urări false. Chiar el recitând, zâmbindu-le o mare parte din timpul serbării, ca și cum era ceva de grațitudine pentru el, având această elită a societății într-una dintre cele mai importante zile ale vieții sale. Înaintând în noapte, acel zâmbet dispăru. Cuprins de remușcări, ieși afară, privind în depărtare luminile orașului ce păreau mai mult un mușuroi de furnici în mișcare, cu miile de lumini jucăușe ale transportoarelor civile și micile nave private, care se deplasau printre clădirile a căror înălțime se pierdea în înaltul cerului.

De aici, de pe colină, se vedea destul de bine, chiar dacă partea cea mai îndepărtată era învăluită aproape mereu de un nor cenușiu, prin care se vedea splendoarea Senatului. O clădire imensă, puternic luminată, ca tot restul orașului neadormit, deslușindu-se în mare parte

străzile haotice întortocheate, care de-a lungul timpului au devenit atât de aglomerate încât era greu să îți găsești un loc la orice oră în unul dintre localurile care erau la fiecare pas, colorând străzile orașului, mai ales nopțile cu luminile jucăușe. Mai mult ca sigur într-unul dintre acestea erau și prietenii lui adevărați. Oamenii simpli, ce își trăiau viața cum credeau mai bine, cărora tatăl său, fără știrea lui, le-a oferit credite pentru cele mai bune localuri, să sărbătorească în cinstea lui. Casylian simți o lacrimă de fericire prelingându-i-se pe față, cu gândul la oamenii pe care și i-ar fi dorit în acea seară alături de el. Mai mult ca sigur chefuiau în cinstea lui, refuzând oferta jignitoare a părintelui, care, văzându-i lipsa, ieși afară, căutându-l.

– Invitații îți simt lipsa, spuse, luându-l prin surprindere pe Casylian, care, cuprins de gânduri, nu observă cum acesta se apropie.

Un moment de liniște, după care Casylian izbucni în hohote de râs.

– Lipsa! Cui, domnule? A mea? Sau a domniei tale? i se adresă printre hohote, privind fața încremenită a tatălui său, care nu se aștepta la un așa răspuns.

– Sărbătoritul ești tu. Invitații sunt pentru tine!

– Da, ai dreptate. Sărbătoritul sunt eu! Dar invitații sunt pentru tine. Din câte știu, nu am avut un invitat. Greșesc!?

– Îți interzic să îmi vorbești așa!

Tatăl său îl privi încruntat, în mod vizibil deranjat de tonul lui Casylian.

– Cum ai interzis prietenilor mei să fie în această seară cu mine? Ce le-ai oferit!? Hm, nu te așteptai. Adevărat!? Da, pentru că îți lipsesc prietenii nu ai cum să știi ce sunt aceștia. Mi-au spus tot. Speram ca azi să fie o zi în care să pot să fiu eu însumi, alături de persoanele care mă înțeleg.

– Termină. Toate astea sunt pentru viitorul tău, izbucni tatăl său, a cărui față se încruntă.

– Viitor...! Ce fel de viitor e ăsta? De parcă aş fi o marionetă în mâinile tale.

– E spre binele tău.

– Nu, domnule! Mai degrabă e ce îţi doreşti tu să fie, spuse Casylian destul de trist.

– Chiar nu înţelegi ceea ce îţi ofer!?

– Ar trebui să îţi mulţumesc? Te-ai întrebat vreodată ce mi-aş fi dorit eu?

– Contează prea puţin ce îţi doreşti tu. Eşti prea tânăr să înţelegi anumite lucruri, se răsti la el cu putere.

– Ai dreptate! Contează puţin ce îmi doresc, spuse în timp ce simţi un fior rece cuprinzându-l, astfel încât se întoarse cu spatele spre el, încercând să se liniştească.

– Văd că ai curajul să îmi întorci spatele, e obraznicie, urlă tatăl său, făcând în acelaşi timp un pas spre el.

– Crede-mă, ai tot respectul meu, zise Casylian, întorcându-se iar cu faţa la el. Doar că m-am săturat ca unui părinte să îi spun „domnule”, sincer, nici nu îmi aduc aminte să îţi fi spus cândva „tată”, cred că mi s-a impus de când am început să vorbesc primele cuvinte, cum mi s-a impus să fac orice, cu primii paşi, neştiind ce altceva să fac decât să plec capul.

– Cum îndrăzneşti...!?

Răstindu-se, îşi încruntă sprâncenele, neştiind ce să mai spună.

– Iertare dacă crezi că am greşit. Ți-am oferit tot! Ce naiba ai mai fi vrut!? vorbi, arătând cu mâna spre frumoasa casă, care era aşezată pe una dintre cele mai înalte coline din afara oraşului, astfel încât se vedea pe toată întinderea ei.

Casylian zâmbi. Era adevărat, avea tot ce îşi putea dori un copil de vârsta lui, în afară de dragostea unui părinte şi atmosfera de familie, de care nu îşi aduce aminte să fi avut parte vreodată, trăind de mic copil doar după reguli stricte care l-au dus la capătul puterilor, nemaiputând suporta. Ceea ce tatăl său credea că e o casă pentru el era mai mult o închisoare, din care trebuia să plece cât mai repede.

– Îţi mulţumesc pentru asta. Dar aş vrea să ştii că în timpul ăsta mi-ai oferit, adevărat, tot, cum adevărat este că în acelaşi timp nu aveam absolut nimic...

– Nesuferitul! M-am zbatut pentru tine să ai tot ce îţi doreşti şi ai curajul să îmi vorbeşti așa.

– Măcar o dată ar trebui să recunoşti că ce ai făcut a fost pentru tine. Ce altceva, în afară de curajul de a îţi răspunde, am!? Crezi că în seara asta am dorit să fiu cu aceste persoane, pe care, te întreb, de câte ori le-am văzut? Habar nu am cine sunt şi totuşi mă simt obligat să le surâd. Crezi că asta mi-am dorit!? răspunse Casylian cu lacrimi în ochi, încercând să prindă mâinile tatălui său între ale sale.

Acesta, făcând câţiva paşi în spate, se uită spre el dispreţuitor, după care, fără să mai zică un cuvânt, se întoarse, dispărând printre rândurile de flori care înconjurau casa.

Casylian simţi în acea privire o apăsare dureroasă care îi ridică bătaile inimii cât să şi le audă el însuşi. Rămas singur, încerca să înţeleagă comportamentul celui care ar fi trebuit să îi arate dragostea părintească de care nu a avut parte, simţindu-se ignorat în tot ceea ce îşi dorea să fie. Întoarse privirea spre oraş, din care din când în când lumina unei nave se vedea ridicându-se, dispărând pe cerul înstelat, îndreptându-se mai mult ca sigur spre

platforma portalurilor, a căror strălucire se vede ca un punct, licărind pe cerul înstelat.

Întoarse pentru puțin timp ochii spre ceea ce ar fi trebuit să îi fie casă, ca imediat, cu pașii tot mai hotărâți, să se îndrepte spre oraș cuprins de o părere de rău, simțindu-se vinovat mai ales pentru faptul de a nu fi la înălțimea așteptărilor, cum ar fi dorit tatăl său. Fără să își ia rămas bun, porni cu gândul că într-o zi se va întoarce, găsind ceea ce ar fi vrut de o viață, „o casă cu dragostea părintească a tatălui său”.

Următoarele câteva zile și le petrecu mai mult pribegind prin periferiile orașului de unul singur, așteptând ziua în care porțile Academiei se vor deschide. Și acum iată-l aici de câteva ore bune, neavând altceva de făcut, fiind primul care ajunsese. Se așeză pe o mică bordură mai retrasă, pe care așipi o vreme, fiind trezit de râsetele zgomotoase ale unor tineri adunați în fața porților, pe care îi urmări cu privirea dezorientat, ca după puțin timp să audă vocea cunoscută a prietenului său, care i se adresă de la distanță:

– Casylian! Prietene!

– Salyn! Tu aici?

– Știam unde să te gășesc. Cred că în două zile te-am chemat de sute de ori.

– Îmi pare rău, vorbi Casylian, arătându-i pulsul în așa fel încât să vadă lipsa brățării holografice.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Salyn, iscodindu-l cu privirea.

– În parte, nimic. Am așteptat această zi, după cum știi.

– Casy...! Mă cunoști? Am avut o întâlnire cu tatăl tău.

Vrea să îți vorbească.

– E prea târziu, oftă Casylian.

– Vorbesc serios. Chiar dacă nu îl admir, de data aceasta cred că ar trebui să-l ascuți, nu știu de ce, dar mi se pare schimbat. Părea demoralizat, arăta destul de rău! Am impresia că sunt zile de când nu a închis ochii.

– Cum am spus, e prea târziu, peste puțin se deschid porțile și nu am de gând să aștept un alt an, îi zise, lăsând privirea în jos ca și cum s-ar simți vinovat.

– Știu. Dar e de datoria mea să te anunț. Chiar dacă nu îți vine să crezi, m-a rugat frumos să îți transmit mesajul.

Casylian rămase puțin surprins, bătrânul să roage pe cineva!? Și, mai ales, pe prietenul său, pe care îl considera un nebunatic care nu era bun de nimic. Zâmbi, ceea ce nu îi scăpa lui Salyn.

– Hei! La urma urmei, e tatăl tău, îi spuse în timp ce se scotoci prin buzunare, întinzând în cele din urmă o brățară holografică spre Casylian, care se uită la ea, nefăcând niciun gest.

– Știi că nu avem voie în incinta Academiei. Nu aș ști ce să fac cu ea.

– A spus că e un mesaj destul de important pentru tine și că codul de activare e trecutul lui, despre care tu o să știi cu siguranță.

Casylian tresări, știind că e vorba despre mama lui, pe care nu o cunoscuse. Imediat după naștere dispăruse, lăsând un gol imens pentru tatăl său, care după atâta timp încă privea hologramele, rostindu-i numele de fiecare dată.

– Salyn! Te rog, acum nu pot. Aș vrea să o ții tu, poate doar pentru câteva zile. Depinde de ce mă așteaptă înăuntru.

– Ne așteaptă, voi ai să spui.

– Glumești?!

– Aș avea ceva de pierdut? îl întrebă pe Casylian, care era incredul.

– Nu, doar că...

– Doar că voi avea o masă regulată, un pat curat pe lângă, ceva exerciții fizice, care o să mă dezmoștească și, mai ales, o să fiu lângă prietenul meu!? Hmm, nici că s-ar putea mai bine, spuse Salyn, bătându-se cu pumnii peste piept, atrăgând atenția câtorva puștani care aveau o privire destul de îngrijorată.

– Nu mă refeream la asta.

– Știu! Glumeam. Faptul că vei fi aici mă încurajează și cum naiba aș putea să te las de unul singur în lumea crudă a realității.

– Sincer... mă bucur nespus de mult să te am alături.

– Vom fi o echipă data naibii, ce vom cuceri universul! strigă Salyn, atrăgând din nou atenția, ridicând mâinile în dreptul feței ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze prin acest gest.

Casylian zâmbi, știind cât de impulsiv putea fi, cu toate acestea avea o încredere oarbă în el. Se cunoscuseră în urmă cu trei ani. Rămas orfan de mic, Senatul ar fi trebuit să îi ofere una dintre cele mai bune educații și condiții de viață, întrucât părinții lui făceau parte dintr-o expediție ținută secretă atât de Senat, cât și de Flota stelară. Cert este doar că într-un timp destul de scurt nu s-a mai știut nimic de ei.

Cu trecerea timpului, cele două părți guvernamentale au trebuit să le anunțe dispariția, fără să ofere prea multe detalii. Rămas singur, Salyn a fost crescut mai mult prin casele de ajutor oferite de Senat, în condiții precare, departe de ceea ce ar fi trebuit să fie. În urmă cu trei ani, chiar dacă nu frecventau aceeași școală, soarta a făcut să

se întâlnească într-un concurs oferit de Academia Militară, la care putea lua parte oricine dorea. Unde tineretul își putea arăta abilitățile.

Casylian, ca de obicei, se înscrișese pentru pilotarea unei nave ușoare de interceptie, fiind atracția principală. Își arătase îndemânarea aproape de neegalat ajungând la runda finală, unde urma să concureze cu un tip slăbuț, mereu cu zâmbetul pe buze, care, ca și el, se remarcase de la început. La sfârșit, victoria i-a fost atribuită lui Casylian, care, ieșind din carlinga navei, s-a dus direct spre adversarul lui, care, văzându-l, îl felicita. Casylian îi răspunse destul de hotărât complimentelor, zicându-i:

– Dacă e mâna tatălui meu, atunci să știi că ești un netrebnic, ca și el.

– Ce anume? La ce te referi!? spuse acesta cu o voce blândă.

– Știi prea bine! Ar fi trebuit să fii în fața mea, nu cu mult, dar ar fi trebuit.

Pentru prima oară, zâmbetul îi dispăru câteva momente, revenind apoi cu un surâs.

– Adevăratul câștigător e învinsul care recunoaște asta. E un atribut cu adevărat de învingător.

– La naiba! Înjură Casylian, să nu îmi vii cu tot felul de moralități, nu pot să accept așa ceva din partea unuia care pentru câteva credite și-a vândut onoarea.

– Mai mult ca sigur ai înțeles greșit, pentru mine anumite chestii nu au valoare și, dacă am făcut-o, a fost doar pentru mine și masa aceea de spectatori, nimic mai mult, dar din lumea în care trăiești e greu să înțelegi, așa că nu îți sunt dator cu nicio explicație, vorbi slăbănogul a cărui față devenise rigidă, ca și privirea pătrunzătoare cu care îl măsură pe Casylian din cap până la picioare.

– Poți să spui ce vrei cu toate acestea, nu înțeleg de ce ai făcut-o?!

– La naiba! Nu credeam că ești chiar atât de greu de cap, așa că o să îți explic cât de bine pot, în speranța că ai să înțelegi, cu toată acea povară din capul tău. Nu am făcut-o nici pentru tine și nici pentru tatăl tău, care, sincer, m-a abordat, rugându-l ca creditele oferite să și le așeze cât mai bine în partea posterioară, unde nu avea decât să le țină strâns sau să le dăruiască celor de aceeași teapă ca el. Am preferat, pur și simplu, ca tu să câștigi pentru faptul că toți sunt aici pentru tine, pe mine nimeni nu mă cunoaște, nici măcar nu îmi știu numele, așa că să se bucure de spectacolul oferit de victoria ce îți aparține, despre care vor vorbi zile la rând. Dacă aș fi câștigat, mai mult ca sigur mâine s-ar fi uitat totul, în rest crezi ce vrei, nu e important pentru mine și apropo... spune-i tatălui tău că mai presus de credite e onoarea, zise îndepărtându-se.

– Cum te cheamă?

– Salyn, i se auzi vocea înainte să dispară printre curioșii care s-au apropiat de ei, sperând să audă despre ce vorbesc.

Casylian își aduse aminte de acea zi pe care nu o putea uita. Începuse o prietenie de care se simțea legat cu toată inima.

– Mai e chestia cu holograma, ar trebui totuși să vezi mesajul.

– Prefer să fie undeva în intimitate.

– La naiba! Dacă ai ceva din partea tatălui tău, să știi că aceasta e încăpățânarea pe care ți-a lăsat-o moștenire, ce naiba! Unde vrei să o pui? În pământ?

– O idee bună! tresări Casylian.

– Bună pe naiba. E singura pe care o avem și nici nu

știu dacă e o idee, spuse în timp ce începu să scormonească puțin pământul, făcând o mică groapă, atât cât să încapă brățara peste care puse înapoi pământ, presându-l cu piciorul.

Terminând, începu să bată din palme, vrând parcă să urle din nou, dar, văzând privirea lui Casylian, se abținu și, dregându-și vocea, mai spuse:

– Îmi vine câteodată, oricum voiam să spun că suntem gata pentru aventură, cred.

– Da, suntem gata, poate nu și pregătiți, îl încurajă Casylian, lovindu-l ușor cu mâna.

Privi spre mulțimea unde mulți erau însoțiți de membri ai familiei de la care își luau la revedere prin lungi îmbrățișări, aruncând câte o privire fugară spre porțile masive care întârziu să se deschidă.

Casylian privi spre Salyn, care își ridică mâna spre față, lovindu-și ușor nasul cu degetul arătător, ca și cum ar fi căzut pe gânduri, ceea ce îl îngrijora puțin, temându-se ca acesta să nu se răzgândească.

– O fac toți! De ce să nu o facem și noi? spuse aruncându-i-se în brațe lui Casylian.

– Ai dreptate! Doar că noi o să fim împreună.

– Atunci o să o facem mai des.

– De fiecare dată ce vei simți nevoia, îi răspunse, răsufând ușurat.

– La urma urmei, poate avem marele noroc ca după cele cincisprezece zile să fim izgoniți. Nu? întrebă.

– Da!? Tot ce e posibil.

– Atunci să o facem, spuse.

Ridicând pumnul în sus, fața i se încruntă gata să izbucnească într-un urlet energic, când privirea i se încrucișă cu a lui Casylian, care își strânse puțin umerii,